

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๑ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๐

จริงมาแต่เด็ก

วันนี้ธาตุไม่เอาไหนนะ ระยะเวลาที่ฉันธาตุไม่ดีเลย ไม่เอาไหน วันนี้ก็ไม่เอาไหน มันอ่อนไปหมดในธาตุในชั้นนี้ ธาตุชั้นนี้เราเคยพูดแล้ว อายุ ๒๓ เต็มที่ธาตุชั้นนี้ จนเจ้าของร่างกายเจ้าของ ร่างกายจริง ๆ คือฉันไม่รู้จักอึด มันอะไร ว่าเป็นเจ้าของ รู้สึกหงุดหงิด อะไรไม่พอ ๆ รสมันกลมกลืนไปหมดตลอดเวลา แม้ที่สุดเอาข้าวเปล่า ๆ มาให้กินมันหวานไปเลย อู๊ย พิลึก อายุ ๒๓ จนร่างกายเจ้าของ เป็นจริง ๆ ในจิต มันพิลึกพิลั่นอะไร กินเท่าไรก็ไม่พอ ท้องเต็มปากยังอยาก

คือตอนบวชมันได้พิจารณาเรื่องเจ้าของ เป็นฆราวาสไม่ค่อยได้ยุ่งคิดกับมัน มีแต่หน้าที่การงานยุ่งไปหมด แต่เป็นพระเรามันได้คิด อายุ ๒๓ นี้ละกำลังเต็มที่เลย ลักษณะเหมือนมันติดผิงผิง ๆ กำลังนะ กินนี่เอามาเท่าไรไม่พอ ท้องเต็มปากยังอยาก เอาข้าวเปล่า ๆ มากินหวานไปเลย เราไม่ลืมนะ ปีอายุ ๒๓ พิลึกจริง ๆ กำลังวังชาติดผิง ๆ การกินนี่ไม่พอ ไม่รู้จักอึด ฉันจนเต็มท้องแล้วมันยังอยาก โห้ จะให้ใส่อะไรอีก มันยังอยาก ท้องเต็มยังอยาก อายุตอน ๒๓ ละ มันพิลึก

เราไปโคราชไปฉันข้าวเจ้าเสียด้วย ข้าวเจ้ารสชาติหรืออะไรของมัน น้ำหนักสู้ข้าวเหนียวไม่ได้ ลำบาตรยังไม่เสร็จอยากอีกแล้ว หิวอีกแล้ว โห้ มันยังงิ ร่างกายเจ้าของจริง ๆ อ้าว เราพูดตามความจริง ลำบาตรอะไร ฉันเสร็จอยู่นั้น แล้วมันก็ไม่อึดนั้นแหละ แต่มันเต็มท้องแล้วไม่อึดจะให้ใส่อะไร ไปลำบาตรมันหิวอีกแล้ว โห้ แต่ถึงวันพรุ่งนี้ก็ ๒๔ ชั่วโมง ยังงิกัน ได้พิจารณาอยู่โคราช นี่พิจารณาธาตุชั้นนี้เวลามันติดผิงผิงของมันเป็นนี้ ทุกอย่างมันต้องการทั้งนั้น อาหารอะไร ๆ อร่อยหมดเลย จับได้ชัดเจนอายุ ๒๓ ปี ที่ทุกอย่างกำลังวังชาก็เต็มที่ การอยู่การกินไม่รู้จักพอ อาหารเต็มท้องยังอยากอีก ๆ

อายุ ๒๓ แหละมันเต็มที่ แต่อายุตั้งแต่ ๗๐ มาแล้วนี่ ไม่ปรากฏว่าอยากข้าวหิวข้าว ไม่มีเลย ฉันไปอย่างนั้นแหละ ยิ่งทุกวันนี้แล้วยิ่งแล้ว ที่ว่าอยากข้าวหิวข้าว ไม่มี ตั้งแต่ ๗๐ มา ๗๐-๘๐ นี้ก็๘๕ แล้ว อายุลดลง เวลาอายุลดลงนี้ไม่มีคำว่าหิว ตั้งแต่ อายุ ๗๐ มาไม่ปรากฏว่าอยากว่าหิวอะไรเลย ยิ่งทุกวันนี้ยิ่งแล้ว ธรรมดาเราเฒ่าแก่มาเท่าไร ยิ่งเป็นความกังวลชีวิตจิตใจความเป็นอยู่ของเจ้าของนะ คือไม่อยากตายด้วยสำคัญ แก่ก็ยังไม่อยากแก่ ตายก็ไม่อยากตาย กังวลนะ กังวลจิต คนทั้งหลายทั่วโลกเป็นอย่างนั้น นี่หมายถึงผู้ไม่ได้ปฏิบัติธรรมเลย

แต่ที่เราได้ปฏิบัติธรรมมาโดยลำดับจนเต็มความสามารถของเราแล้ว มันหมดความกังวลเรื่องเป็นเรื่องตาย ไม่มี ไปเมื่อไรก็ได้ว่างั้น พร้อมเสมอถ้าพร้อม ไม่วิตกวิจารณ์กับความเป็นอยู่และความตายไป เพราะธรรมชาตินี้มันเต็มแล้วความพอ ความพอนี้เป็นพออย่างเลิศอย่างอัศจรรย์ด้วยอยู่ในหัวใจ ใจกับธรรมเป็นอันเดียวกันนี้มันพอไปหมดเลย ไม่สนใจกับอะไร จะเป็นจะตายอะไรก็คืออันนี้เป็นตัวอื่น เป็นก็มีแต่ธาตุขันธ์ทรงอยู่ เวลาตายธาตุขันธ์สลาย อันนี้ไม่สลาย เต็มตัวอยู่นี้ เพราะฉะนั้นจึงไม่มีวิตกวิจารณ์กับความเป็นความตาย คือมันพอเสีย

อบรมให้พอจิต ถ้าพอแล้วมันพอหมด สามโลกธาตุไม่เอาอะไร ปล่อยาวงโดยสิ้นเชิง จิตใจพอนั้นละพอ ที่นี้จะเอาอะไรเข้าไปเสริม ความพอนี้เป็นพออย่างเลิศเลอ ไม่ใช่พอธรรมดา สิ่งเหล่านั้นที่วาดิบว่าดีอะไรจะส่งเสริม ความสรรเสริญชมเชย มันก็ไม่พิเศษยิ่งกว่านั้น สรรเสริญมีแต่ชื่อเฉย ๆ นั้นละพอ โลกธรรม ๘ ขาดสะบันไปหมดในหัวใจไม่มีเหลือเลย ก็มีอยู่ตั้งแต่เวลาธาตุขันธ์มีอยู่นี้ มันก็ติดก็เดินไปตามประสาของมัน อย่างนั้นละ แต่ใจนี้หมดสภาพทุกอย่าง วงสมมุติไม่มี ไม่มีในหัวใจเลยนะ หมด

คำว่าสมมุติก็คือกิเลสนั้นละ เป็นตัวสมมุติ ตัวผูกมัดก่อกวนวุ่นวายภายในใจ คือกิเลส อันนี้หมดแล้วก็ไม่มีอะไร ว่ากันว่าแต่ปากเฉย ๆ จิตไม่มีว่าทุกข์ ไม่สบายอย่างนี้ หรือรำคาญอย่างนั้นอย่างนี้ ว่าไปอย่างนั้นธรรมชาตินั้นไม่มี เพราะเหล่านี้เป็นสมมุติทั้งหมด

ฝึกจิตตั้งแต่ออกปฏิบัติพรรษา ๗ พอหยุดเรียนออกเลย เพราะเรามีคำสั่งค์คำจริง มุ่งหน้าที่จะออกปฏิบัติโดยถ่ายเดียว พอพรรษา ๗ แล้วก็ออก พรรษา ๑๖ ตัดสินกันลงได้เป็นเวลา ๙ ปี พรรษา ๗ นี้ขึ้นเวทีไม่มีกรรมการแยก ใครดีให้อยู่บนเวที ใครไม่ดีให้พังลงเลย ระหว่างกิเลสกับธรรมพัดกัน ไม่มีถอยกัน ถึงกิเลสจะเต็มหัวใจก็ตาม นั่งน้ำตาร่วงบนภูเขาคือสู้กิเลสไม่ได้ก็ตาม แต่จิตที่จะสู้กับกิเลสไม่ถอย เพราะฉะนั้นจึงได้ออกอุทานในใจ เวลาตั้งสติไม่อยู่ ตั้งไม่อยู่จริงๆ ตั้งพับลัม ตั้งลัม ตั้งเพื่อลัม ไม่ได้ตั้งเพื่ออยู่ นี้กระแสของกิเลสรุนแรง ก็จับได้มาเป็นระยะ ๆ เวลามันรุนแรง ๆ อย่างนั้น

ไม่ได้นิยามว่าอยู่ในป่าในเขาที่เช่นไร กิเลสมันอยู่กับใจมันกวนใจ เวลากระแสของกิเลสมันรุนแรงนี้ตั้งสติไม่อยู่ ตั้งสติคือการต้านทานกิเลส ตั้งไม่อยู่ ล้ม ๆ ทั้งนั้น จนน้ำตาร่วงเราก็ไม่ลืมน้ำตาร่วงแล้วยังมีอุทานหรือว่ามีอะไร เรียกว่าฝงลึกมากนะ เอาจนน้ำตาร่วง โถ มึงเอาภูขนาดนี้เขี้ยวนะ เป็นอยู่ในใจนะ มึงกู มึงเอาภูขนาดนี้เขี้ยวนะ เอาละว่างั้น คือบทยัดกัน เอาละยังมึงต้องฟังวันหนึ่ง ใ้กูถอยกูไม่ถอย เคียดแค้น อันนี้เป็นธรรมนะ เคียดแค้นให้กิเลสภายในใจตัวเอง

เคียดแค้นให้บุคคลหรือสัตว์ตัวใดก็ตาม เป็นบาปเป็นกรรมเป็นกิเลสทั้งนั้น แต่ความเคียดแค้นให้กิเลสอยู่ในตัวเองนี้เป็นธรรม ทำให้มุมานะ ให้มีอะไรทุกอย่าง ความเข้มแข็ง นี้ละชิดกันกับกิเลส ฟาดเอาจนกระทั่ง ตั้งแต่กิเลสเอาเราน้ำตาาร่วงบนภูเขา ฟัดกับกิเลสไม่หยุดไม่ถอย น้ำตาาร่วงครั้งสุดท้าย นั้น ครึ่งสุดท้ายที่เคยเล่าให้ฟัง น้ำตาาร่วงนี้เป็นมหามงคลอย่างยิ่ง น้ำตานี้มีราคา น้ำตาาร่วงที่สู้กิเลสไม่ได้นั้นเป็นน้ำตาที่ขาดทุนสูญุดอก แต่น้ำตาที่ชนะกิเลส กิเลสขาดสะบั้นลงไปจากใจแล้ว เป็นน้ำตาที่มีคุณค่ามาก จับได้ตลอดเลย

ใครไม่ได้สู้กับกิเลสเสียก่อน ใครอย่าว่างานใดหนักงานใดมากนะ งานใดหนักหรือหนาเป็นทุกซ่ออะไรนี้ เราอย่าไปว่า ถ้ายังไม่ได้ต่อกรกับกิเลสเสียก่อน ให้พิจารณาแล้วงานสู้กับกิเลสนี้ละ อันนี้เป็นงานหนักมากที่สุด พอกิเลสขาดสะบั้นไปเหมือนฟ้าดินถล่ม นั้นเห็นใหม่กิเลสอยู่ในหัวใจนี้ พอขาดสะบั้นจากกันเหมือนฟ้าดินถล่ม ร่างกายนี้พุ่งเลย อยู่ธรรมดานี้ดีดีผิงเลย มันรุนแรงเราไม่ลืม ระหว่างกิเลสกับจิตมันขาดจากกัน เหมือนร่างกายของเราดีดีผิง จึงเป็นเหมือนว่าฟ้าดินถล่มในระยณะนั้น

ความจริงก็ร่างกายนั้นละมันไหวตัวอย่างรุนแรง ฟ้าดินเขาก็อยู่ของเขอย่างนั้นละ แต่ร่างกายนี้ดีดีผิงเลยนะ จากนั้นมาก็เรียบเลย ที่นี้ไม่มีกิเลสตัวใดที่จะมากวนใจ เรียกว่าหมดโดยสิ้นเชิง คำว่ารักก็ไม่มี ชังก็ไม่มี โกรธเกลียดเหยียดอะไรก็ไม่มี เหล่านี้เป็นกิเลสทั้งหมด เอาอันนี้ออกได้แล้วก็ไม่มื่ออะไรกวนใจ นั้นละท่านว่าแสนสบาย บรมสุขอยู่กับกิเลสขาดสะบั้นไปจากใจ เรียกว่าใจที่บริสุทธิ์ เรียกว่าบรมสุขได้แล้ว

อาทิตย์หนึ่งมานี้ธาตุขันธ์ไม่ดีเลย ตั้งแต่เริ่มเป็นหวัดบ้างนิดหน่อย แต่มันพิษอะไรอยู่ภายในบ่มอยู่สุ่มอยู่นี้ละ ให้กำลังอ่อนลงๆ นี้อายุก็ ๙๕ แล้ว ๙๕ อย่างขึ้นมาได้สิงหา กันยา นี้ละได้ ๒ เดือนเหรอ สิงหาครบรอบแล้วก็ป็นเดือนหนึ่งขึ้นมาแล้ว กันยาก็ป็นสองเดือนละ นี้ ๙๕ อย่างเข้ามาได้สองเดือน สิงหา กันยา อ่อนๆ มากนะเวลานี้แต่ความเมตตาหากเหลือล้นพันประมาณ เพราะฉะนั้นจึงไม่ได้อยู่ ฉันทจ้งหันเสร็จแล้วไปละ ไปเพราะความเมตตาไม่ใช่เพราะอะไร ที่ไหนบกพร่องตรงไหนๆ เช่นวันหนึ่งๆ ไปโรงพยาบาลโรงหนึ่ง วันหนึ่งไปโรงหนึ่งเรื่อย ๆ อย่างนั้นละ

ปัจจัยมอบให้โรงละสองหมื่นๆๆ ไปเรื่อย ๆ เลยเพราะความเมตตา เขาขายตามข้างทางนี้ก็จอดรถซื้อของเขา อย่างเอานะเอาเสียขึ้นหนึ่งนิดหนึ่ง แล้วก็มอบเงินให้อย่างน้อยไม่ต่ำกว่าพันละ มอบเงินให้พันหนึ่งแล้วไปๆ ทุกวันนี้เป็นอย่งนั้น คือในตัวเจ้าของก็พูดให้มันเต็มยศเลยว่ามันพอทุกอย่างแล้ว ที่นี้ความพอนี้กับความเมตตามันกระจายออก พอออกจากคำว่าพอ จึงมองไปที่ไหนสงสารไปหมดทุกหย่อมหญ้าณะ

ควรสงเคราะห์สงหาอะไร ก็สงเคราะห์ไปเต็มกำลังของเราในสิ่งที่มีที่จะช่วยสงเคราะห์สงเคราะห์เรื่อย ๆ ไป คือเมื่ออันนี้มันพอมันไม่เอานะ

กิเลสไม่มีพอ ได้ทำอะไรๆ ตายทิ้งเปล่าๆ เดินไปตามถนนหนทางมันอดคิดไม่ได้ ละเอียดเห็นเขาก่อเขาสร้างอะไรๆ มันไม่ใช่ความจำเป็นที่จะได้อยู่อาศัยจากการสร้างนั้น มันเป็นเรื่องของกิเลสพาฟุ้งเพื่อเห่อเหิมได้ไม่พอ อยากให้เขาชมเชยสรรเสริญว่ามีหน้ามีตาเป็นคนมั่งมี มีดีกรามบ้านช่องมีอะไร เอาอันนั้นมาเป็นเครื่องประดับ เอาวัตถุภายนอกมาเป็นเครื่องประดับ สำหรับกิเลสเป็นอย่างนั้น ส่วนธรรม ธรรมเป็นเครื่องประดับพอหมด ไม่เอาอะไรทั้งนั้นปล่อยโดยสิ้นเชิง ที่อยู่ที่อาศัยอะไรอยู่ได้ทั้งนั้นๆ อันนี้พออยู่ในตัวแล้ว เพียงอาศัยสิ่งเหล่านั้นเท่านั้น จะไปทำอะไรให้มันหรรษาฟูฟ่า แน่ๆ ความหรรษาฟูฟ่าเป็นอรรถเป็นธรรมก็เต็มหัวใจแล้ว อันนั้นมันหรรษาฟูฟ่าได้ประโยชน์อะไร เอามาแข่งกับความหรรษาอันนี้มันก็ไม่มี

แต่กิเลสมันไม่พอ มันอยากหรรษาฟูฟ่า สร้างนั้นสร้างนี้ ให้พอไม่พอ ตายทิ้งเปล่าๆ เศรษฐียังมีทุกข์มากนะ คนทุกข์คนจนหาเข้ากินเย็นเขาก็ทุกข์ ยอมรับว่าทุกข์เห็นกันอย่างชัดเจนว่าพวกนี้เป็นทุกข์ เศรษฐีเขาก็ถือกันว่าพวกมั่งมีศรีสุขเป็นคนทรงความสุขความเจริญ ตรงกันข้ามนะ นั่นละกองทุกข์ใหญ่อยู่ตรงนั้น มันติดมันตันอยู่ในหัวใจ มันไม่ได้ว่าอันนี้ได้อันนี้อันนี้พอแล้วๆ ไม่มี ได้เหยียบเข้าไปขยับเรื่อยๆ ดิ้น นั่นละกิเลส คำว่ากิเลสคือความไม่พอ หิวโหยตลอดเวลา ท่านว่ากิเลสค้นหา ตัณหาคือความอยากความหิวโหย มันติดมันตันตลอดเวลา

ใครจะเอาสิ่งเหล่านี้มาให้เป็นความสุข อย่าหวังว่างั้นเลย เพราะกิเลสตัวหิวโหยมันมีอยู่ตลอด ได้มากเท่าไรมันยิ่งหิวมากๆ ได้เท่าไรไม่พอๆ ตายทิ้งเปล่าๆ ถ้าธรรมแล้วพอ วุสิต พุทธุมจริย เต็มหัวใจเสียอย่างเดียวพอหมด ไม่เอาอะไร พอ ธรรมคือความพอ กิเลสนี้ไม่พอ ถ้าพูดก็เหมือนว่าดูถูกโลก แต่เราเทียบธรรมกับกิเลสต่างหาก กิเลสพาสัตว์โลกเป็นอย่างนั้นๆ ธรรมพาสัตว์โลกเป็นอย่างนั้นๆ เอาอันนี้มาเทียบต่างหาก ไม่ได้คิดแม้เม็ดหินเม็ดทรายว่าจะดูถูกผู้หนึ่งผู้ใด ที่เขาสร้างเขาทำอะไรมากมาย ว่าก็ไปตำหนิกิเลสที่พาคนให้ติดให้ตัน ถ้าอันนี้ดับลงแล้วอะไรก็ยุบ สบายไปหมดนั่นละ

กิเลสพาโลกให้ทุกข์ ใครมีจะเงินทองข้าวของกองเท่าภูเขาจะมีความสุขไม่มี เพราะกิเลสมันหิวโหยตลอด ไม่ได้มีคำว่าพอ ตายด้วยความหิวโหย ถ้าธรรมมีมากมีน้อยพอ ธรรมเต็มหัวใจแล้วพอหมด ให้พากันตั้งใจปฏิบัติฝึกหัดตนเอง คนเราไม่ได้ดีเพราะชื่อเพราะนามนะ อย่าพากันเป็นบ้าตั้งชื่อตั้งนาม ตั้งชื่อตั้งนามนี้ฟากจรวดดาวเทียม ชื่อมันอยู่นั่นอยู่จรวดดาวเทียม แล้วตัวคนเป็นยังงไปอยู่ไหน อยู่ได้กัณกร

ชื่อเจ้าของอยู่ปากจรวดดาวเทียม แต่ตัวเจ้าของเองอยู่ใต้ก้นนรก ได้แต่ชื่อก็เอา ไม่ได้อะไรกิเลสหลอกคน หลอกกลมๆ แล้งๆ มันก็เชื่อจะว่าไง

วันนี้เหนื่อยมากไม่ทราบเป็นอะไร อาทิตย์หนึ่งนี้เป็นอะไรอยู่ภายใน หัวดีก็มีนิดหน่อย แต่มันสุขอยู่ภายใน วันนี้ก็ไม่สบาย ธาตุชั้นร้อน อ่อนก็อ่อนเราไม่ได้วิตกวิจารณ์กับมัน มันจะอ่อนก็อ่อน มันจะตายก็ตาย คือเรื่องวิตกวิจารณ์กับความเป็นความตายมันหมดโดยสิ่งเชิงไม่มีอะไรเหลือ เป็นก็เป็นตายก็ตาย เท่านั้นพอ มันไม่มีอะไรวิตกในแดนโลกธาตุนี้ สำหรับจิตแล้วเป็นอย่างนั้น จิตพอแล้วนั้นละแสนสบายบรมสุข คือคำว่าจิตพอ กิเลสขาดลงไปจิตก็พอ ถ้ากิเลสยังมีอยู่ไม่พอ หิวตลอด พอกิเลสขาดลงไปพอหมดทุกอย่างนั้นละ ให้พากันจำเอานะ

ลูกหลานที่มาศึกษาก็ให้ตั้งอกตั้งใจเป็นคนดีให้มีขอบเขต เวลาวัยมันคึกมันคะนองก็คึก แต่ธรรมให้บีบบังคับเอาไว้ ธรรมเป็นเบรคห้ามล้อ กิเลสเป็นคันเร่ง มันเร่งเรี่ยนะกิเลส มันติดมันตื้อนอยากรู้อยากเห็นอยากเป็นอย่างนั้นอยากเป็นอย่างนี้ มีแต่เรื่องของกิเลส ธรรมห้ามล้อเอาไว้ให้อยู่ในความพอดีๆ เรียกว่าธรรมห้ามล้อ ถ้าไม่มีธรรมห้ามล้อเสียคนได้เพราะความอยากความทะเยอทะยาน ให้พากันจำเอาลูกหลานทุกคนๆ เห็นมาฟังเทศน์ทุกวันๆ ให้ปฏิบัติตัว

อะไรดีสู้เราดีไม่ได้ ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกอันนี้จะเอาอะไรมาตีมาแข่งกับเราดีไม่ได้ ถ้าเราดีเสียคนเดียวเหนือไปหมดเลย สิ่งนั้นดีสิ่งนี้ดีมันก็มาเหยียบเจ้าของ มันไม่ดีเราไปเสกสรรเฉยๆ แล้วก็มาเหยียบหัวเจ้าของ ถ้าดีภายในใจดีด้วยอรรถด้วยธรรมนี้ไม่เหยียบ ส่งเสริมให้มีความสุขความสบาย วัยเด็กนี่ละมันคึกมันคะนอง พ่อแม่จะตายละ พ่อแม่ชวนชวหาเงินหาทองมาให้ลูกเต้า เป็นเครื่องแต่งเนื้อแต่งตัวเครื่องศึกษาเล่าเรียนเครื่องเล่นต่างๆ พ่อแม่จะตายนะ ลูกมันสนุกสนานวิ่งตามหมู่ตามเพื่อนเขา

หมู่เพื่อนเขามีอะไรเราอยากมี ที่นี่ยากมีเราไม่มีเงินก็ต้องไปควักเอาตบพ่อแม่ละออกมา พ่อแม่เลยจะตาย มีลูกหลายคนเท่าไรพ่อแม่จนจะตาย พอคิดอย่างนี้เราก็ระลึกถึงตัวของเราเอง นักเรียนเขาเป็นลูกเสือ นักเรียนพวกลูกเสือ ใ้เราก็อยากเป็นลูกเสือกับเขา มาออกอ้อนขอเงินพ่อเงินแม่ โห้ย เงินกูไปขายหมากแ่ง ก็ได้มา ๖-๗-๘ บาทเท่านั้นแล้ว สูเอาไปกินหมากจะได้อันใด สุดท้ายพ่อแม่ก็เลยให้เงิน ๖-๗-๘ บาท ให้ไปซื้อเครื่องลูกเสือ เราไม่ลืมนะ กูก็หาเงินมาได้ ๗-๘ บาทเท่านั้น นี่สูก็จะไปแต่งลูกเสือหมด

ลูกเสือนั้นราคาของมัน ๗ บาท มันไม่ใช่ง่ายๆ แต่ก่อน เงิน ๗ บาทแต่ก่อนนะตกลงกูก็ให้สูหมดกูก็บิได้ เราบิลืมนะ ขอพ่อขอแม่ พ่อแม่ก็สงสาร หมู่เพื่อนเป็นลูกเสือลูกก็อยากเป็นลูกเสือ มาออกอ้อนขอพ่อขอแม่ เห็นเขาเป็นลูกเสือลูกเราอยาก

เป็น ไม่ได้เป็นก็ยังไม่กัน เอ้อ กูก็หาเงินมาได้ ๖-๗ บาทนั่นละ สูเอา เอาไปเสีย ให้หมดทั้ง ๗ บาท ไปซื้อเครื่องแต่งตัวลูกเสือพีกับน้อง พี่ชายกับเราสองคนเป็นเงิน ๗ บาท ธรรมดา มันจะ ๓ บาทเครื่องลูกเสือเต็ม เพราะเงินมีค่ามีราคา เครื่องลูกเสือเต็มตัวละลง ๓ บาทแล้ว อันนี้พีกับน้อง ตกกลางฟ้าตเสีย ๗ บาท เราไม่ลืมนะ

กูก็ไปได้หมากแ่งมาขาย เข้าใจไหมหมากแ่ง ลูกเร่วนั้น เอามาขายก็ได้เงินเท่านี้ละ ๗ บาท อย่างนั้นสูก็เอาเสีย กูก็ได้หยั่งจ๊กแวงละ อันนี้เราก็บลิม พอกับแม่ สงสารลูก เห็นคนอื่นเขาเป็นลูกเสือ ลูกก็รีบมาขอพ่อขอแม่ ไม่งั้นก็อายหมู่เพื่อน แล้วก็มาขอพ่อขอแม่ สุดท้ายมีเงิน ๗ บาท ขายลูกเร่วนั้นได้ ก็เลยเอาไปเสีย กูไม่เอาถูกามาให้สู เราไม่ลืมนะ อันนี้พ่อแม่ให้ เลยได้เป็นลูกเสือกับเขา แต่ก่อนมันมีประเภทลูกเสือเครื่องแต่งตัวลูกเสือทั้งหมด ๓ บาทเต็มยศละ นี่เรากก็ได้ ๗ บาทพีกับน้อง

พี่ชายพูดที่โรมันโมโหให้มันบักห่านัน ชื่อคำไฟ แต่กับน้อง ๆ นี้ โอ้ย น้องรักมันมากนะ ไปไหนรุมเลยละพวกน้อง ๆ ทั้งหญิงทั้งชาย มันไปไหนนี่น้อง ๆ รุมเลย เราเขาไม่ไปใกล้เขากลับ มันเหมือนเสือนะบ้าตัวนี้ เด็กมายุ่งไม่ได้ กับพี่ชายนี้ไปไหนรุมเลยต่างกันนะเรากับพี่ชาย เราก็คือพี่ของน้อง ๆ นั่นก็เป็นพี่ ถ้าพี่ชายคนโตไปไหนนี่รุมเลยไปตาม เราไปไหน โอ้ย บักห่ามันไปแล้วดีคงจะว่างั้น แผ่นดินสูง พวกน้อง ๆ นะ บักห่านี้มันไปแล้วแผ่นดินสูงละมือนี่ กูได้ลืมนตาอำปากแล้ว มันดูเรานะ คิดอยากหัว น้องไม่รักนะเรา พี่ชายไปไหนรุมกับน้อง ๆ พอเห็นเราออกจากบ้านไป บักห่านี้มันไปแล้วนะ แผ่นดินสูงคงจะว่างั้น แผ่นดินสูงพวกน้อง ๆ เขาว่าแผ่นดินสูง เขาซึ่งเราเราดู

มันก็ดูมาแต่รุ่นละ ยิ่งไปบวชด้วยแล้วดูเด็ดตามหลักธรรมหลักวินัย พระณรรมาทำระกะระกะให้เห็นชัดธรรมชัดวินัยข้อไหนมันรู้ณะ ทำไมจึงทำอย่างนั้น มันผิดวินัยข้อนี้ข้อนี้ บางทีพระรังเกียจก็มี เราก็จับเอาไว้ๆ เดี่ยวนี้มาประมวลคิดย้อนหลังที่พระรังเกียจเราเกลียดเพราะเหตุไร เพราะเราไม่ดีหรือเป็นยังไง พระเหลวไหลเราเตือนเอาบ้าง บางทีเข้ากันไม่ได้ รังเกียจ พระเหล่านั้นเกลียดเราก็มืดเวลาบวชอยู่ ตั้งแต่พรรษาน้อย ๆ นั่นละ แต่โตเข้ามานี้ไม่มีใครกล้ามารังเกียจได้ละตีหน้าผากเอา เข้าใจไหม นี่พูดแต่เด็ก ๆ เป็นอย่างนั้นละ

คือนิสัยมันจริงมาแต่เด็กเสียด้วย ว่าอะไรเป็นอย่างนั้น ยิ่งไปบวชด้วยแล้วชัดข้อธรรมวินัยข้อไหนว่าเอาว่าพระ เพราะเราไม่ทำ เราตรงแนวตามหลักธรรมหลักวินัย ที่นี้เห็นระกะระกะเราว่าเอาบ้าง พระโกรธให้เรา มี เราก็บลิม ได้พิจารณาย้อนหลังกับเพื่อนกับฝูงที่อยู่ด้วยกันมาเป็นยังไง ๆ คิดย้อนหลังหมด เอาละวันนี้เท่านี้ละ ให้พร

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th
และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*
และเครือข่ายทั่วประเทศ